

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCCCXVI. ad annum MCCCCXXIII.

Parisiis, 1644

Sessio VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15653

ANNO
CHRISTI
1415.

Statim post & ante prandium de mandato quatuor præfidentium quatuor nationum, in ecclesia sancti Stephani Constantiensi, & in banco audientiæ literarum contradictarum, reuerendo patre domino Iacobo de Camplo electo Pennensi, locum tenente auditorum audientiæ contradictarum, ibidem ad bancum sedente, ad horam illam pro audientia contradictarum, & actum infra scriptum faciendum deputato, præsentibus reuerendissimis patribus dominis Ioanne patriarcha Antiocheno, & Ioanne archiepiscopo Rigensi, de mandato eiusdem domini Iacobi locum tenentis, venerabilis vir dominus Nicolaus de Hubancho lector literarum de iustitia, & aliarum quæ inibi legi solent, legebat, & executus fuit citationem supra proximam per sanctam Synodum decretam ad instantiam magistri Henrici de Piro promotoris & instigatoris dicti Concilii. Quæ lecta & executata, idem Henricus petiit sibi fieri de huiusmodi lectura & publicatione publicum instrumentum, præsentibus ibidem magistris Henrico Goltbardi, Joanne de Vonrade, notariis publicis, & domino Petro Vuithoge presbytero, Moguntinensis, Leodiensis & Traiectensis diocesum, testibus ad præmissa vocatis & rogatis.

SESSIO VIII.

DIE Sabbati quarta mensis Maii prædicti fuit sessio generalis in cathedrali ecclesia Constantiensi supra dicta, in qua more solito fuit dictum officium Missæ per reuerendissimum in Christo patrem dominum Ioannem patriarcham Antiochenum de beata Virgine. Quo officio completo, legebantur litanix, vt in sessionibus fieri consuetum est, cum euangelio, dicto & cantato, fuit cantatus *Attendite a falsis prophetis*, introitus, *Exaudi nos Domine*, &c. In sessione inter cardinales præsidebat dominus *ac euangelio, Attendite a falsis prophetis, &c. & aliis orationibus, ac hymno, Veni creator Spiritus, sicut in aliis sessionibus.* *Matth. 7.* Ioannes episcopus Ostiensis cardinalis Viuariensis. In qua etiam sessione fuit serenissimus Romanorum & Hungariæ rex, tamquam *cui inter cardinales astabant domini Iordanus de Vrsinis, & Angelus Laudensis, Albanensis & Tusculanensis episcopi: præsentibus ibidem reuerendissimis patribus Vuilhelmo sancti Marci, Antonio de Salancho, Amadeo Salutarum, Ludouico de Flisco,* Concil. Tom. 29.

Ioan. 16.

Landulpho Barensi & Francisco Florentino cardinalibus. Deinde omnibus his peractis, reuerendus pater dominus Vitalis episcopus Tolonensis natione Gallicus ascendebat ambonem, & fecit sermonem ad clerum cum themate: Spiritus veritatis docebit vos omnem veritatem, &c. Quo sermone facto, surrexerunt magistri Henricus de Piro & Joannes de Scribanis promotores & procuratores Concilii & Synodi. Henricus loquens presentauit citationem ad valuas ecclesie maioris & audientie contradictarum affixam, nec non unam aliam in audientia causarum lectam, & citatorum in eisdem citationibus non comparentium, neque memoriam, haeresimque ac dogma quondam Ioannis Vuicleff, minime, quare condemnari non debet, videre curantium contumaciam accusarunt. Ipsosque contumaces reputari petierunt, & in eorum contumaciam pronuntiari, decerni & declarari dictum quondam Ioannem Vuicleff fuisse, dum vixit, notorium haereticum & pertinacem, ac finaliter decessisse ab hac luce impaenitentem: ipsiusque memoriam, errores, praetensas doctrinas & dogmatizationes, & praesertim quadragintaquinque cum ducentis sexaginta articulos per eum conclusos, condemnandos fore, & per sanctam vniuersalem Synodum Constantiensem, ac paternitates quatuor praelatorum pro praesenti die potestatem habentium, loco & nomine quatuor nationum condemnari, ac eius ossa, si ab aliorum Christi fidelium ossibus separari possint & secerni, exhumari & proiici mandari, aliasque pronuntiari, decerni & declarari, definiri atque fieri quod instum fuerit & expediens fidei orthodoxae, instanter postularunt.

Et domino Pileo archiepiscopo Ianuensi electo ad legendum quae legi debebant nomine Concilii, reuerendis patribus dominis Ioanne episcopo Lutomuslensi pro natione Germanica, Antonio episcopo Concordiensi pro natione Italica, Tolonensi episcopo pro natione Gallicana, & Guillermo abbate monasterii sanctae Mariae extra muros Eboraci pro natione Anglicana, ad approbandum loco & nomine nationum, ascendentibus in locum, in quo huiusmodi iuxta determinationem Synodi fieri debebant, idem reuerendus pater dominus Pileus archiepiscopus Ianuensis in ambone legit primo capitulum, Firmiter credimus. Quo lecto, domini imperator, praesidens, & alii approbauerunt, & ita crediderunt.

Et ulterius idem archiepiscopus Ianuensis, in contumaciam accusatorum praedictorum, per dictos promotores pronuntiauit, diffi-

ANNO
CHRISTI
1415.

niiuit & declarauit, prout in quadam papyri pronuntiationis schedula, cuius tenor inferius est insertus, continetur, condemnando memoriam ipsius Ioannis Vuicleff & suorum sequacium, quo ad quadragintaquinque articulos condemnatos in Parisiensi & Pragensi studiis: & licet quo ad ducentos & sexaginta articulos incepisset legere, ac omnes fuissent contenti de quadragintaquinque articulis, primo tamen ex interruptione domini Guilielmi cardinalis sancti Marci interueniente, ipsi ducenti & sexaginta articuli, & eorum lectura & condemnatio, fuerant reseruati ad proximam sessionem generalem. Super quibus lectura, publicatione, pronuntiatione & diffinitione, siue condemnatione, dicti promotores petierunt approbationem a domino præsidente, & a dictis Lutomussensi, Concordiensi, Tolonensi, & abbate sanctæ Mariæ petierunt responderi, an placet. Domini vero prædicti, primo dominus Ioannes Ostiensis præsidens approbauit. Subsequenter quilibet pro natione sua approbauit. Super quibus iidem promotores, Henrico loquente, petierunt per reuerendos patres dominos sedis apostolicæ protonotarios, ceterosque notarios quatuor nationum, & tabelliones quoscumque ibidem præsentis, unum vel plura fieri publicum seu publica, instrumentum seu instrumenta. Præsentibus ibidem illustribus principibus supradictis, nec non Poloniæ, Noruegiæ, Sueciæ, Daciæ, Cypri, Franciæ ambasiatoribus, ac multitudine Christianorum copiosa.

Tenores vero dictarum citationum & sententiæ diffinitiuæ cum insertione articulorum, de quibus supra fit mentio, sequuntur, & sunt tales.

Sacrosancta Synodus Constantiensis in Spiritu sancto legitime congregata, generale Concilium faciens, uniuersalem ecclesiam militantem repræsentans, quibuscumque damnandam memoriam, hæresimque & peruersa dogmata quondam Ioannis Vuicleff damnandæ memoriæ defensare uolentibus, spiritum intellectus sanioris & ad cor reuerti.

Licet plerisque vicibus nonnulli ex uobis se disputaturos in publico, & damnandam memoriam dicti Ioannis multifarie per multa particularium locorum studia uniuersalia, iam damnata & reprobata, fama uaga & mortua obtulerunt scriptura defensores, nosque, si qui estis, crebris uos vicibus benigne audituri, & etiam in sacro Romano Concilio generali ultimo celebrato, ad id peremptorie citatos expectauerimus, ad lucem tamen minime pro-

LHC. 13.

perantes, amplius vestra exigente contumacia, dissimulare nequimus. Quare promotoribus & procuratoribus nostris ad id instantibus, & ne ficus fatua suos extendat palmites, quæ ad nihilum, sacro testante eloquio, utilis est, nisi ut eradicata comburatur: vosque omnes alios & singulos, ipsam perfidam doctrinam Ioannis Vuicleff dogmatizantes, aut etiam quibusuis rationibus vel apparatus fucatis sophismatibus defensare præsumentes, tenore præsentium ex abundantia citamus, quatenus hodie, quæ est dies quarta mensis præsentis Maii, compareatis & compareant Constantiæ in ecclesia maiori in publica sessione post Missam de Spiritu sancto celebrandam hora Tertiarum, ad videndum & audiendum dictum quondam Ioannem Vuicleff diffinitive pronuntiarum & declarari, fuisse, dum vixit, notorium hæreticum & pertinacem, ipsiusque memoriam & errores, peruersasque doctrinas & dogmatizationes, & præsertim quadragintaquinque articulos damnari, & eiusdem ossa, si ab aliorum Christi fidelium ossibus secerni possint, exhumari & proiici, vel ad dicendum, proponendum & allegandum causas rationabiles, si quas habeatis & habeant, cur præmissa fieri non debeant. Certificantes vos & quemlibet vestrum, quod siue comparere curaueritis, siue non, nos nihilo minus ad præmissorum executionem auctore Deo procedemus, pro ut orthodoxæ fidei fundamentum exigit, ratioque dictauerit, & iuris ordo. Datum Constantiæ die quarta mensis Maii prædicti, anno Domini millesimo quadringentesimo decimoquinto, sub sigillis quatuor præfidentium quatuor nationum.

Sacrosancta Synodus Constantiensis in Spiritu sancto legitime congregata, generale Concilium faciens, vniuersalemque ecclesiam militantem representans, mandat in audientia publica literarum contradictarum domini nostri papæ citari, & citat quoscumque damnatam memoriam, hæresimque & dogmata peruersa quondam Ioannis Vuicleff damnandæ memoriæ defensare volentes, & perfidam doctrinam eiusdem Ioannis dogmatizantes, aut etiam quibusuis rationibus vel apparatus fucatis sophismatibus defensare præsumentes, quatenus hodie compareant Constantiæ in ecclesia maiori in publica sessione post Missam de Spiritu sancto celebrandam hora Tertiarum, ad videndum & audiendum, dictum quondam Ioannem Vuicleff diffinitive pronuntiarum & declarari, fuisse, dum vixit, notorium hæreticum & pertinacem, ipsiusque memoriam & errores, peruersasque doctrinas & dogmatizationes, & præsertim quadragintaquin-

ANNO
CHRISTI
1415.

ANNO CHRISTI 1449.
que articulos condemnari, & eiusdem ossa, si ab aliorum Christi fidelium ossibus secerni possint, exhumari & proiici, vel ad dicendum & proponendum ac allegandum causas rationabiles, si quas allegare voluerint, cur præmissa fieri non debeant. Alioquin ad præmissorum executionem, & ulteriora (auctore Deo) procedetur, prout orthodoxæ fidei fundamentum exigit, ratioque dictauerit, & iuris ordo, citatorum contumacia, seu absentia non obstante.

Datum Constantiæ die quarta mensis Maii prædicti, pontificatus domini Ioannis papæ XXIII. anno quinto.

Deinde legit sententiam damnationis doctrinæ Ioannis Vuicleff, & articulorum quadragintaquinque, cuius tenor sequitur, & est talis.

Sententia damnationis doctrinæ Ioannis Vuicleff, & articulorum quadragintaquinque.

Sacrosancta Constantiensis Synodus, generale Concilium faciens, & ecclesiam catholicam repræsentans, ad extirpationem præsentis schismatis, errorumque & hæresum sub eius umbra pullulantium eliminationem, ac reformationem ecclesiæ, in sancto Spiritu legitime congregata, ad perpetuam rei memoriam.

Fidem catholicam, sine qua (vt ait Apostolus) impossibile est placere Deo, a falsis eiusdem fidei cultoribus, imo peruersis impugnatoribus, & per superbam curiositatem intendentibus plus sapere quam oportet, mundi gloriam cupientibus, oppugnatam sapius, & contra illos per fideles ecclesiæ milites spirituales opposito scuto fidei defensam fuisse, sanctorum patrum scripturis atque gestis instruimur. Hæc quippè bellorum genera in bellis carnalibus Israelitici populi aduersus gentes idololatrias præsignata fuerunt. In his itaque spiritualibus bellis sancta ecclesia catholica in fidei veritate superni luminis radiis illustrata, Domino prouidente, & sanctorum patrocinio opem ferente, semper immaculata permanens, erroris tenebris velut hostibus profugatis, gloriosissime triumphauit. Nostris vero temporibus vetus ille & inuidus hostis noua certamina (vt probati temporis huius manifesti fiant) suscitauit, quorum dux & princeps extitit quondam Ioan-

Hebr. n.

In libro Numerorum maxime, & alibi.

nes Vuicleff pseudochristianus, qui dum viueret, aduersus religionem Christianam & fidem catholicam pertinaciter asseruit & dogmatizauit plures articulos, quorum quadragintaquinque huic paginæ duximus inferendos, qui sequuntur.

ANNO
CHRISTI
1475.

Articuli Joannis Vuicleff.

1. Substantia panis materialis, & similiter substantia vini materialis, manet in sacramento altaris.
2. Accidentia panis non manent sine subiecto in eodem sacramento.
3. Christus non est in eodem sacramento idem tice & realiter in propria præsentia corporali.
4. Si episcopus vel sacerdos est in peccato mortali, non ordinat, non conficit, non consecrat, non baptizat.
5. Non est fundatum in euangelio, quod Christus Missam ordinauerit.
6. Deus debet obedire diabolo.
7. Si homo debite fuerit contritus, omnis confessio exterior est sibi superflua & inutilis.
8. Si papa sit præscitus & malus, & per consequens membrum diaboli, non habet potestatem super fideles ab aliquo sibi datam, nisi forte a Cæsare.
9. Post Vrbanum sextum non est aliquis recipiendus in papam, sed viuendum est more Græcorum sub legibus propriis.
10. Contra scripturam sacram est, quod viri ecclesiastici habeant possessiones.
11. Nullus prælatus debet aliquem excommunicare, nisi prius sciat eum esse excommunicatum a Deo: & qui sic excōmunicat, est hæreticus ex hoc, vel excommunicatus.
12. Prælatus excommunicans clericum, qui appellauit ad regem vel ad Concilium regni, eo ipso traditor est regis & regni.
13. Illi qui dimittunt prædicare, siue audire verbum Dei propter excommunicationem hominum, sunt excommunicati, & in die iudicii traditores Christi habebuntur.
14. Licet alicui diacono vel presbytero prædicare verbum Dei, absque auctoritate sedis apostolicæ vel episcopi catholici.

15. Nul-

ANNO
CHRISTI
1415

15. Nullus est dominus ciuilis, nullus est prælatus, nullus est episcopus, dum est in peccato mortali.

16. Domini temporales possunt ad arbitrium suum auferre bona temporalia ab ecclesia, possessionatis habitualiter delinquentibus, id est, ex habitu, non solum actu, delinquentibus.

17. Populares possunt ad suum arbitrium dominos delinquentes corrigere.

18. Decimæ sunt puræ eleemosynæ, & parochiani possunt propter peccata suorum prælatorum ad libitum suum auferre eas.

19. Speciales orationes applicatæ vni personæ per prælatos, vel religiosos, non plus profunt eidem quam generales, ceteris paribus.

20. Conferens eleemosynam fratribus, est excommunicatus eo factò.

21. Si quis ingreditur religionem priuatam qualemcumque, tam possessionatorum, quam mendicantium, redditur ineptior & inhabilior ad obseruantiam mandatorum Dei.

22. Sancti instituèntes religiones priuatas, sic instituendo peccauerunt.

23. Religiosi viuèntes in religionibus priuatis, non sunt de religione Christiana.

24. Fratres tenentur per labores manuum victum acquirere, & non per mendicitatem.

* Prima pars est scandalosa & præsumptuose asserta, pro quanto sic generaliter & indistincte loquitur: & secunda erronea, pro quanto asserit mendicitatem fratribus non licere.

25. Omnes sunt simoniaci, qui se obligant orare pro aliis, eis in temporalibus subuenientibus.

26. Oratio præsciti nulli valet.

27. Omnia de necessitate absoluta eueniunt.

28. Confirmatio iuuenum, clericorum ordinatio, locorum consecratio, reseruantur papæ & episcopis propter cupiditatem lucri temporalis & honoris.

29. Vniuersitates, studia, collegia, graduationes & magisteria in eisdem, sunt vana gentilitate introducta, & tantum profunt ecclesiæ sicut diabolus.

Concil. Tom. 29.

Pp

30. Excommunicatio papæ vel cuiuscumque prælati non est timenda, quia est censura antichristi.
31. Peccant fundantes claustra; & ingredienti, sunt viri diabolici.
32. Ditare clerum, est contra regulam Christi.
33. Silvester papa & Constantinus imperator errauerunt ecclesiam dotando.
34. Omnes de ordine mendicantium sunt hæretici: & dantes eis eleemosynam, sunt excommunicati.
35. Ingrediens religionem aut aliquem ordinem, eo ipso inhabiles sunt ad seruandum diuina præcepta, & per consequens ad perueniendum ad regna cælorum, nisi apostatauerint ab eisdem.
36. Papa cum omnibus clericis suis possessionem habentibus, sunt hæretici, eo quod possessionem habent, & consentientes eis, omnes videlicet domini sæculares, & ceteri laici.
37. Ecclesia Romana est synagoga satanæ, nec papa est immediatus & proximus vicarius Christi & apostolorum.
38. Decretales epistolæ sunt apocryphæ, & seducunt a Christi fide: & clerici sunt stulti qui student eas.
39. Imperator & domini sæculares seducti sunt a diabolo, vt ecclesiam dotarent bonis temporalibus.
40. Electio papæ a cardinalibus, per diabolum est introducta.
41. Non est de necessitate salutis credere Romanam ecclesiam esse supremam inter alias ecclesias.
- * Error est, si per Romanam ecclesiam intelligat vniuersalem ecclesiam, aut Concilium generale, aut pro quanto negaret primatum summi pontificis super alias ecclesias particulares.
42. Fatuum est credere indulgentiis papæ & episcoporum.
43. Iuramenta illicita sunt, quæ fiunt ad roborandum humanos contractus & commercia ciuilia.
44. Augustinus, Benedictus, Bernardus, damnati sunt, nisi pœnituerint de hoc, quod habuerunt possessiones, & instituerunt, & intrauerunt religiones: & sic a domino papa vsque ad infimum religiosum omnes sunt hæretici.

ANNO CHRISTI 1445. 45. Omnes religiones indifferenter introductæ sunt a diabolo.

Idemque Ioannes Vuicleff libros dialogum & trialogum per ipsum nominatos, & plures alios tractatus, volumina & opuscula composuit, in quibus præscriptos & plures alios damnabiles inseruit & dogmatizauit articulos: quos libros ad sui peruersi dogmatis publicationem publice legendos exposuit, ex quibus insuper multa scandala, damna animarum & pericula in diuersis regionibus, & præsertim Angliæ & Bohemiæ regnis, secuta sunt: aduersus quos articulos atque libros in Dei veritate exurgentes magistri & doctores vniuersitatum & studiorum Oxoniensis & Pragensis, articulos prædictos scholastice diu post reprobarunt. Reuerendissimi insuper patres, archiepiscopi, episcopi, pro tempore Cantuariensis & Eboracensis, sedis apostolicæ legati in Angliæ, & Pragensis in Bohemiæ regnis, condemnarunt. Libros etiam eiusdem Ioannis Vuicleff comburendos fore, dictus archiepiscopus Pragensis sedis apostolicæ commissarius in hac parte sententialiter iudicauit, & eorum qui superessent, prohibuit lectionem.

Rursus his ad notitiam sedis apostolicæ & generalis Concilii deductis, Romanus pontifex in Concilio Romano ultimo celebrato, dictos libros, tractatus & opuscula condemnauit, iubens illos publice concremari, districtius inhihendo, ne quis Christi nomine insignitus auderet aliquem seu aliquos seu aliqua ex dictis libris, voluminibus, tractatibus & opusculis legere, exponere vel tenere, aut illis quomodolibet vti, vel illos, nisi in ipsorum reprobationem, allegare publice vel occulte. Et vt de medio ecclesiæ illa periculosa spurcissimaque doctrina eliminaretur, iussit omnes per locorum ordinarios, libros, tractatus, volumina & opuscula huiusmodi, auctoritate apostolica per censuram ecclesiasticam (etiam si opus esset, cum adiectione, quod contra non parentes procederetur tamquam contra fautores hæresis) diligenter inquiri, & repertos ac reperta publice ignibus concremari.

Hæc autem sancta Synodus præfatos articulos quadragintaquinque examinari fecit, & sæpius recenseri per plu-

res reuerendissimos patres ecclesiæ Romanæ cardinales, episcopos, abbates, magistros in theologia, doctores iuris vtriusque, & plures notabiles in multitudine copiosa: quibus articulis examinatis, fuit repertum (prout in veritate est) aliquos & plures ex ipsis fuisse & esse notorie hæreticos, & a sanctis patribus dudum reprobatos; alios non catholicos, sed erroneos; alios scandalosos & blasphemos, quosdam piarum aurium offensiuos, nonnullos eorum temerarios & seditiosos. Compertum est etiam libros eius plures alios articulos continere similium qualitatum, doctrinamque in Dei ecclesia vesanam, & fidei ac moribus inimicam inducere. Propterea in nomine Domini nostri Iesu Christi hæc sancta Synodus sententias prædictorum archiepiscoporum ac Concilii Romani ratificans & approbens, prædictos articulos & eorum quemlibet, libros eiusdem dialogum & trialogum per eundem Ioannem Vuicleff nominatos, & alios eiusdem auctoris libros, volumina, tractatus & opuscula, quocumque nomine censeantur, quos hic haberi vult pro sufficienter expressis, hoc perpetuo decreto reprobat & condemnat. Et eorumdem librorum & cuiuslibet ipsorum lectionem, doctrinam, expositionem & allegationem, nisi ad eorum reprobationem, omnibus Christi fidelibus prohibendo, inhibemus omnibus & singulis catholicis sub anathematis interminatione, & ne de cetero dictos articulos, vel ipsorum aliquem audeant publice prædicare, dogmatizare, tenere, vel quomodolibet allegare, nisi ad eorum reprobationem, vt dictum est, iubens illos libros & tractatus, volumina & opuscula prælibata publice concremari, prout decretum fuerat in Synodo Romana, sicut superius est expressum. Super quibus & exequendis & debite obseruandis, mandat prædicta sancta Synodus ordinariis locorum vigilanter intendere, prout ad quemlibet pertinet, secundum iura & canonicas sanctiones.

Quia vero libris prædictis diligenter examinatis per doctores & magistros vniuersitatis studii Oxoniensis, ultra dictos quadragintaquinque articulos, ducentos sexaginta extra pendentes collegerunt, quorum aliqui cum suprædictis in sententia coincidunt, licet non in eadem forma verborum: & sicut de aliis superius dictum est, quidam ipsorum erant & sunt hæretici, quidam

ANNO CHRISTI 1415.
seditiosi, quidam erronei, alii temerarii, nonnulli scandalosi, alii insani, nec non omnes pene contra bonos mores & catholicam veritatem, fuerunt propterea per dictam vniuersitatem scholasticè & debite reprobati. Hæc igitur Synodus sacrosancta cum deliberatione qua supra, prædictos articulos & eorum quemlibet reprobabat & condemnat, prohibens, iubens, mandans & decernens, prout de aliis 45. Eorumdem ducentorum sexaginta articulorum tenores duximus inferius inferendos.

Concilium pronuntiat hæreticum Ioannem Vuicleff, ac memoriam eiusdem condemnat, & mandat exhumari ossa ipsius.

INSUPER quia auctoritate sententiæ & decreti Romani Concilii, mandatoque ecclesiæ & sedis apostolicæ, datis dilationibus debitis, processum fuit super condemnatione dicti Ioannis Vuicleff & suæ memoriæ, edictis propositis denuntiationibusque ad vocandum eos qui eundem siue eius memoriam defendere vellent, si qui penitus existerent. Nullus vero comparuit, qui eundem siue eius memoriam defensaret. Examinatis insuper testibus super impœnitentia finali, pertinaciaque dicti Ioannis Vuicleff, per commissarios deputatos per dominum Ioannem papam modernum, & hoc Concilium, seruatisque seruandis, prout in tali negotio postulat ordo iuris, de eius impœnitentia ac finali pertinacia, per euidentia signa testibus legitimis comprobata, fuit legitime facta fides. Propterea instante procuratore fiscali, edictoquo proposito ad audiendum sententiam ad hanc diem, hæc sancta Synodus declarat, diffinit & sententiat eundem Ioannem Vuicleff fuisse notorium hæreticum, pertinacem, ac in hæresi decessisse, anathematizando ipsum pariter, & suam memoriam condemnando, decernitque & ordinat, corpus & eius ossa (si ab aliis fidelibus corporibus discerni possint) exhumari, & procul ab ecclesiæ sepultura iactari, secundum canonicas & legitimas sanctiones.

Subsequenter dicta sessione (ut præmittitur) facta de mandato dominorum præsentium nationum, Giselerus Bouencen & ego, notarii nationis Germanicæ antedictæ, accessimus ad portam vulgariter Suuitz port nominatam ciuitatis Constantiensis, per quam papa Ioannes dicitur fugisse, pro executione vltiori ipsius citationis, & ibidem dictam citationem contra eum decretam, sigilla-

tam & subscriptam, clavis dictæ portæ affiximus, eamque affixam & extensam stare dimisimus per temporis spatium, deinde amouimus, & loco eius ibidem copiam in papyro affiximus, & stare dimisimus, presentibus ibidem probis viris, magistro Petro Bannin notario publico, Gotfrido Galsen, Henrico Ofteruorde, clericis Leodiensis, Moguntinensis & Hildesheimensis diocesium, testibus, &c.

ANNO
CHRISTI
1449.

Die Sabbati eadem hora Vesperarum fuit congregatio generalis nationis Germanicæ. In qua primo magister Joannes Stalbergen, tamquam præpositus ecclesiæ sancti Seueri Erfordiensis, fuit intitulatus & iuravit, &c.

Subsequenter fuit ibidem per dominum Ioannem Abundi pro parte dominorum præsentium propositum, quare ex consultatione certorum zelatorum unionis ecclesiæ Dei, deberet natio deputare tres prouidos & discretos viros, qui haberent tractare materiam unionis iuxta informationem dictorum zelatorum: & quia illa essent ipsis reuelata in secreto & arcano, ideo non esset expediens neque necessarium committi pluribus: quia timeretur, quod fraus interuenire posset, si aliqua reuelatio quæ multum foret nociua, cum dicta materia concernat practicam ad habendam unionem in ecclesia Dei: & qua practica dimissa, forsitan per modica obstacula posset impediri prædicta unio in ecclesia Dei. Et fuit deliberatum per omnes, quod deberent eligi tres de quinque aliis aliis electis super materia unionis: & per illos quinque fuerunt electi hi, videlicet dominus Nicolaus Gneznenensis episcopus, Petrus Ripensis episcopus, Albertus Ratisponensis episcopus, super materia unionis.

Die Dominica, quinta mensis Maii prædicti, fuit congregatio deputatorum quatuor nationum, hora quinta, in loco in quo natio Germanica congregari solet. Et erant archiepiscopi & episcopi circiter quadraginta, abbates multi, & plures doctores de diuersis studiis; nobiles insuper & ambasiatores regum circa viginti. Quibus omnibus ibidem vocatis per serenissimum dominum Sigismundum Romanorum & Hungariæ regem, dictoque serenissimo rege in medio ipsorum sedente, proposuit & exposuit, qualiter fecisset guerram opportunam & necessariam contra ducem Fridericum Austriæ. Primo ex eo, quod idem Fridericus scandalizasset ecclesiam & Concilium Constantiense in hoc, quod abduxit Joannem papam vigesimumtertium noctis tempore, & quod non remansit per eos, quin totaliter Concilium per talem abductionem & papæ

ANNO CHRISTI 1417.
 fugam fuisset dissolutum. Item ex eo, quod nonnullos episcopos de suis sedibus expulisset, & abbates de eorum monasteriis, retinens abbatias & episcopatus in manibus propriis, Item ex eo, quod viduas & orphanos spoliasset bonis hereditariis, quorum multi propter hoc irent mendicatum per mundum.

* quoad
 honorem

Et modo ille dux Fridericus, ut praefertur, vellet venire ad concordiam, & quod guerra cessaret. Quapropter petiit consilium a dominis deputatis, quid in hac materia deberet facere, & qualem concordiam deberet inire; licet dixit, quod ille Fridericus forsitan petat veniam, & stare velit iudicio & simplici verbo domini regis & Concilii. Etiam * quod honor ipsius regis, & eius iuramentum, quod alias dixit se fecisse, quod nunquam velit facere pacem neque treugam cum dicto duce. Et fuit per dominos deputatos disputatum & conclusum, quod ex hoc nullum incurreret periurium, quia simpliciter eum reciperet ad misericordiam, & tamquam hominem captiuum, & dominium eius captiuum. Allegabant etiam multi, quod tale iuramentum in praesenti casu non habet eum ligare. & sic habitis consultationibus, de voluntate domini regis fuerunt missi quatuor praelati ad associandum dictum Fridericum ducem usque ad praesentiam domini regis. Quibus exeuntibus, reuersi fuerunt cum eodem & illustribus principibus secum, videlicet Friderico burgrauio Nurembergensi, & Ludouico duce Bauariae; in quorum medio incessit tenendo se manibus: & veniendo ad praesentiam regis, prostrati sunt ad genua, ubi idem Fridericus burgrauius nomine ipsius Friderici ducis Austriae & ad eius rogatum, dirigendo sermonem ad regem, dixit, qualiter auunculus suus Fridericus dux Austriae ibidem praesens, sibi supplicasset de intercedendo pro eo apud regiam maiestatem; videlicet quod de offensis quas sibi intulisset regiae maiestati, ac sacro Concilio Constantiensi ac personis ecclesiasticis, aut aliis personis temporalibus, nobilibus, ignobilibus, viduis aut orphanis, peteret a regia maiestate veniam & misericordiam, dans se & personam suam, dominia sua & bona totaliter in manibus & potestate ipsius domini regis, promittens se papam reducere velle, saluo tamen honore ipsius ducis Friderici, quod eidem papae, neque suis secum venientibus, non inferatur vis in eorum propriis personis, siue bonis quae secum apportauerint. His dictis, praefatus Fridericus dux Austriae dixit, quod ita peteret & humiliter supplicaret regiae maiestati, ipsum recipere ad veniam & misericordiam, ponens se & sua dominia & bona quaecumque in manibus & potestate ipsius

regis simpliciter disponenda ad omnem suam voluntatem. Supplicans tamen, quod papa & suis secum reducendis, nihil fiat in persona & rebus eorum quas adduxerint. Quam humiliationem serenissimus dominus rex recepit, tangens sibi manum: & ulterius manibus iunctis, idem dominus Fridericus dux promisit, nunquam per se vel alium seu alios contra dictum serenissimum dominum regem quouis modo facere, sed sibi fidelissimus seruator esse. Super quo venerabilis vir magister Ioannes Abundi aduocatus nationis Germanicæ, nomine omnium & singulorum petiit sibi fieri per dominos Benedictum protonotarium, præpositum Albæ Regalis, & Iacobum Rhodini protonotarium de Ianua, ceterosque notarios & tabelliones ibidem existentes, unum vel plura, publicum vel publica, instrumentum seu instrumenta, ad dictamen cuiuslibet sapientis, præsentibus ibidem dictis dominis prælatis, abbatibus, doctoribus & nobilibus, aliisque quamplurimis in multitudine copiosa.

Effectus literæ submissionis ducis Austriæ, quæ scripta fuit in Teutonico, & sigillo suo sigillata, sequitur & est talis.

Nos Fridericus &c. recognoscimus &c. quod cum serenissimi principis indignationem inciderimus, venimus in propria nostra persona ad conspectum dicti domini nostri regis Constantiam. Et nos, personam nostram, territoria, homines, ciuitates, fortalitia, & quidquid habemus & tenemus, nihil excepto, ad suam regalem gratiam dedimus & ponimus vigore præsentium taliter, quod ipse nobiscum & cum eis facere & ordinare possit pro suæ regalis libito voluntatis. Quidquid etiam qualibet persona vel personæ ecclesiasticæ vel seculares, nobiles vel ignobiles, in quacumque dignitate vel statu constitutæ, nemine excepto, contra nos habet occasionem pro quacumque causa, nulla excepta, hoc totaliter posuimus & dedimus in arbitrium dicti domini nostri regis, sic & totaliter, quod quidquid ipse dominus noster rex iusserit in huiusmodi, ordinauerit & dictauerit pro sua voluntate per nos erga quemlibet faciendum, quod istud facere & adimplere & finire debemus absque omni dilatione & contradictione. Debemus etiam & volumus facere & procurare, papam Joannem ad Constantiam, seu alibi, quo dominus noster rex voluerit, præsentare aut facere præsentari ad manus & potestatem dicti domini regis & sacri Concilii, quod præsentialiter Constantiæ celebratur.

Spe-

ANNO CHRISTI 1415
 Sperantes, quod iuxta verbum regium desuper nobis factum, quod dictus papa Ioannes & omnes secum venturi Constantiam, aut ad alium locum deputandum, suarum vitæ & rerum ad eos pertinentium, quas secum ad huiusmodi locum duxerint, sint securi. Et si dictus papa Ioannes de papatu depositus fuerit vel cesserit, tunc in voluntate præfati Concilii stabit, quomodo eidem de statu suo prouideatur. Nos etiam volumus & debemus in hostagio Constantiæ manere, quousque papa Ioannes Constantiam, aut alibi, quo præfatus dominus rex deputauerit, peruenerit, ut supra dictum est. Et quousque omnes & singuli officiales, ciues & incolæ munitio-
 * Brisgona
 num, ciuitatum & territoriorum in Sueuia, Alsatia, parti- bus * Brisgoniæ, comitatu Tirolis circa Atbesim, & valle dicta im Cal, præfato domino nostro regi & imperio sacro fidelitatem promiserint & iurauerint ad sancta Dei euangelia ipsum respicere & sibi obedire, donec omnia & singula per nos totaliter & effectualiter facta fuerint & adimpleta. In quo & præfati domini nostri regis simplicibus verbis, literis aut intimationibus absque probatione alia debent cõtentari; aut quousque idem dominus noster rex eosdem fidelitatum, promissionum & iuramentorum huiusmodi per se vel suas literas nuntiauerit absolutos. Et in casu quo præmissa in toto vel in parte non faceremus & impleveremus, seu quomodolibet contraueniremus (quod Deus auertat) extunc præfate ciuitates, munitiones, territoria & homines nostri præfato domino nostro regi & sacro imperio totaliter deuoluantur, & deinceps eidem tamquam iusto ordinario & naturali domino suo subiciantur & obediant, nostra & cuiuslibet alterius contradictione non obstante, omnibus fraude, dolo & nequitia totaliter cessantibus in præmissis. Et istud ad omnem firmitatem promissimus nostra principatus fiducia, & ad sancta Dei euangelia iurauimus virtute huius literæ totum id quod supra scriptum est, faciendum & adimplendum totaliter & cum effectū. Et in testimonium istius, sigillum nostrum ad literam cum matura nostra deliberatione apposuimus. Et quia nos etiam istud præscriptum totum de nostra propria & libera voluntate fecimus, propterea rogauimus illustres principes, ducem Ludouicum, comitem Palatinum Rheni, ducem Bauariæ, & Griffinum de Morey nostrum dilectum auunculum, & burgrauium de Nuremberg nostrum dilectum socerum, quod quilibet eorum suum sigillum ad testimonium omnium & singulorum præmissorum ad præsentem literam apposuit, eosdem Ludouicum & c. indemnes tenendo. Datum & c.

Concil. Tom. 29.

Super quibus lectura, publicatione, pronuntiatione & diffinitione siue condemnatione, dominus Ostiensis præfidentis, & dicti quatuor nationum quatuor præfidentes, interrogati, an placeret, responderunt omnes, & primo Ostiensis, deinde nationum præfidentes, quod placeret. Et approbauerunt omnia prædicta.

ANNO
CHRISTII
1449.

SESSIO IX.

In qua producebatur executio citationis contra Joannem papam vigesimumtertium:

DIE Lunæ decimatertia mensis Maii supradicta, fuit sessio generalis in ecclesia cathedrali Constantiensi supradicta, in qua præsidebat reuerendissimus pater dominus Ioannes episcopus Ostiensis cardinalis Viuariensis. Cui sessioni interfuit serenissimus princeps Sigismundus Romanorum & Hungariæ rex &c. cum suis nobilibus & insigniis regalibus. Et fuit cantata Missa de angelis, videlicet, *Benedicite omnes angeli*, &c. per reuerendum patrem dominum Robertum episcopum Saresbiriensem nationis Anglicanæ.

Præsentibus ibidem reuerendissimis dominis, Joanne episcopo Ostiensi cardinali, &c. Angelo Laudensi, Francisco Venetiarum, Alamanno Pisano, Iordano de Vrsinis, Branda Placentino, Guilielmo sancti Marci, Antonio de Salancho, presbyteris, Amadeo Salutiarum, Raynaldo de Branchastis, Ludonico de Flisco, Landulpho Barensi, Odone de Columna, Francisco Florentino, & Lucido de Comitibus, diaconis cardinalibus, absentibus Petro Cameracensi & Antonio Aquileiensi cardinalibus, licet in ciuitate Constantiensi præsentibus. Qua Missa cantata, fuit cantatum officium, Exaudi nos Domine, &c. cum litanis, orationibus & collectis, cum euangelio, Erunt signa in sole, &c. ac hymno, Veni creator Spiritus, more solito. Quibus finitis, surrexit venerabilis vir magister Benedictus Gentiani, monachus ordinis sancti Benedicti, ambasiator studii vniuersitatis Parisiensis; & proposuit qualiter venerabiles magistri vniuersitatis studii Parisiensis recommendarent se præsentì Concilio Constantiensi, mittendo sibi vnã literam, quam ibidem in medium produxit, cuius tenor sequitur inferius post lecturam aliorum, pro quibus sessio fuit deputata. Deinde surrexerunt honorabiles viri magistri Henricus de Piro & Ioannes de Scribanis,

LUC. XI.